

палаты на богатыты, на высокыты престолы на царьеты, и владѣтели на земата. Сичката Вселенна, коато е жилище на малцина живы чловѣци, е единъ неизмѣримъ гробъ на безчисленны измрѣлы; и нашата повседневна работа не е дрѣга, освенъ едни да умирамы, а дрѣгы да погребвамы мъртвыты: и или дрѣгы да оплакватъ насъ, или ный да оплаквамы дрѣгы. Никож вещь не виждамы по-често отъ смърть-та, и никож вещь не вѣрвамы по-мжчно отъ смърть-та. Гледамы, че умираатъ дрѣгы, нъ не вѣрвамы че умирамы и ный; исповѣдвамы, че ный смы смъртни, нъ постъпамы като че смы безсмъртни. И тѣй ный сѣ лажемъ двойно: едно, защото, като сѣ не надѣемъ да умремъ, ный сѣгрѣшавамы, и дрѣго, защото, като сѣгрѣшавамы ный умирамы осждени за вѣчна-та мжка; двойна загуба, и на надѣждата, коато изгубвамы, и на спасеніето, което не придобывамы. Нъ о чловѣче сѣмждренный, кой е онзи, който живѣе, и единъ пжть не ще умре? защото, кой е живѣлъ, и не е умрѣлъ? „Ктò ёсть чловѣкъ, ѣже поживётъ, ѣ не ѣзритъ смёрти?“ (1) Ты си сѣ родиъ, за да умрешъ; едно само нѣщо можеше тѣ избеави отъ смърть-та: да не бы сѣ раждалъ никога; ако ты не вѣрвашъ въ оныѣ кости, които гледашь, ако не вѣрвашъ и въ тѣѣ гробове, които тѣпчешъ, повѣрвай въ оныѣ, които имамъ да ти кажѣ днесъ: „прїидѣ, ѣ вѣждѣ.“ Сла да видишь двѣ страшны истинны: едната, че нищо не е толко извѣстно, колкото смърть-та; защото ты трѣбва едно време да умрешъ: Дрѣгата, че нищо не е толко неизвѣстно, колкото смърть-та; защото ты не знаешъ времето, кога ще умрешъ. Оуби за мене! азъ трѣбва да умрѣ, о, колко страшно нѣщо! нъ не знаѣ кога, и това е още по-страшно! тѣѣ двѣ нѣща искамы да размыслишь добрѣ Христїенино, и като ми послѣдвашъ сѣвѣта сѣ вниманіе. „Прїидѣ ѣ вѣждѣ.“

ЧАСТЬ ПЪРВА.

Първа истина, коато вѣрвава най-ясно повседневный опытъ е, дѣто че ный сичкы наистина умирамы; това го гледамы, исповѣдвамы го, нъ го не вѣрвамы; Причината е, че ный смы искали вынагы да живѣемъ, и тѣй, кое-то смы искали, надѣемъ сѣ да го по-

[1] Псал. 88, ст. 48.